

<i>Obsah:</i>	<i>Strana</i>
Slovo na začátek	3
1. Všechno je jinak (propagandistická lavina a demonizace komunismu)	4
2. Byl hospodářský zázrak a přišel bankrot (promarnění komunistického dědictví)	9
3. Jak jsme žili a žijeme	27
4. To má být demokracie a (ne)závislost? („moc pochází z lidu a pro lid“)	44
5. Zdivočelá země II - zločiny justiční i (a)sociální	62
6. Nemocný kapitalismus a co s ním	74
7. Na obzoru změny? (práva lidu a obnova jeho moci)	86
8. Co možná bude (vyhlídky budoucího vývoje ve světě)	93
9. Závěrem opožděná obžaloba (na úsvitu IV. odboje?)	111
<i>Prameny (přehled použité literatury)</i>	122
<i>Seznam příloh:</i>	123
1. František Nevařil : Budování našeho veřejného dluhu	124
2. Karol Ondrias: Zločiny bolševiků (75 milionů zavraždených v Ruskom imperiu)	137
3. Internet - z britského lékařského listu Lancet: Studie: privatizace východního bloku zabila milion lidí	139
4. Jiří Pšenička (Ekonom 22.12.2010): České značky v emigraci	140
5. Internet 2010 - neznámý autor: Československo patřilo do r.1989 mezi nejvyspělejší státy světa	142
6. Internet 2010: Příklady prošustrovaných stovek miliard po roce 1989	143
Kapitál (vybraná část z rozpracované knihy Ekonomie)	145

Slovo na začátek

V této práci se budu zabývat srovnáváním našeho komunismu, hlavně v jeho závěrečném období, s restaurovaným kapitalismem. Říkalo se mu a říká všelijak - třeba reálný socialismus nebo dnes protiprávní totáč nebo dokonce tyranie. Samozřejmě to nebyl komunismus v klasickém slova smyslu, tedy režim, kde „každý přispíval společnosti podle svých možností a dostával podle svých potřeb“. Osobně si stejně myslím, že taková společnost je nereálná. Ale o tom zde nebudu vést teoretický spor, a tento název zde používám čistě z praktických důvodů jako běžně vžitý a používaný technický termín pro období vlády KSČ, doby „za komunistů“. Konečně nejasnost zásadních společenských pojmů přetrvává a možná je nyní ještě rozsáhlejší. Víme třeba, že ani současná demokracie není ve skutečnosti demokracií, tedy „vládou lidu a pro lid“, ale pouze oligarchickým systémem v němž vládou peníze a jejich majitelé.

Na sklonku osmdesátých let šlo už o to, zda a jak onen komunismus opravit či napravit tak, aby byl zbaven základních chyb a omylů (šlo zejména o zrušení vlády jedné strany a přechod k demokracii, zabezpečení svobody slova a plurality názorů, zrušení výjezdních doložek a zákazu opuštění republiky, zabezpečení běžného sortimentu zboží a služeb odpovídajícího poměrům třeba v sousedním Rakousku nebo SRN). K takové reformě ze známých důvodů už ale nedošlo a s využitím těch skutečně „pravých reformátorů“ byl znovu nastolen kapitalismus, dokonce už ve své dnešní vyhocené globalistické podobě. Od té doby nevycházím z údivu, jak špatně si tento staronový systém a jeho domácí i zahraniční představitelé počínají. Výsledky jejich činnosti ukazují, že ti hloupí a zlí komunisté bez majetku a tradic starobylých patricijských rodů nebo aspoň nepocházející z bývalých „slušných rodin“, dokázali být pro naprostou většinu lidí daleko prospěšnější, než samozvané elity zbohatlíků, ukřivděných restituentů, potomků bývalé šlechty, zahraničních poradců a majitelů našeho dříve společenského majetku, církevní hierarchie, absolventů nejlepších amerických škol i nově nastolených jim všem služebných politiků, kteří dokázali všechno kolem tak dokonale znehodnotit a poničit a dovést do stavu, z něhož snad ani není návratu a kdy se společnost stala nefunkční.

Předem říkám, že moje osobní postoje jsou marxistické, i když tyto jsou z veřejného i odborného povědomí už dávno vytlačené. Jsem přesvědčen, že tak jako matematika je základním jazykem přírodních věd, tak marxismus má podobnou a zatím nezastupitelnou funkci v oblasti společenských věd (bohužel dnes spíše pavěd). Na tom zásadně nic nemění ani fakt, že mezitím jeho vývoj rovněž ustrnul v řadě dogmat, a že tedy vyžaduje nezbytnou renesanci vycházející z podmínek 21. století. Jsem také smýšlením antikapitalista, protože tento nyní vlastně celosvětový systém pokládám za prolhaný, zločinný a jednoznačně bezperspektivní. V našich specifických postsovětských poměrech se znovu a znovu prokazuje, že pro většinu lidí je ještě daleko horší a škodlivější, než byl onen tak proklínaný komunismus. Stavím se na stranu zájmů milionů tak zvaných obyčejných pracujících lidí proti zájmům tisíců a desetitisíců boháčů, tunelářů, politiků, velkých i malých „veksláků“ a jiných podobných týpků. Konečně postavit se na stranu slabších a utlačovaných lidí a zemí je základním morálním principem. Je to překonané a zastaralé pojetí? Nemyslím, protože sociální otázka a zájem většiny i v dnešní době zůstávají pořád primární a nezastupitelné jako principy přirozeného práva i jako hybatelé společenského vývoje. Samozřejmě že přitom jde o určitá zjednodušení, že i ony mají řadu důležitých dalších vazeb, neboť nezbytně všechno souvisí se vším.

Tyto své názory se dále budu pokoušet doložit a odůvodnit. Nezbytně s nimi narazím. Ale budu se snažit podnítit negumované myšlení „vlastní hlavou“ a ne podle toho jak píská současná propaganda. V rámci toho mně jde také o to, aby práce byla podnětem pro odstraňování intenzivně a programově probíhajících deformací skutečné historie českého národa, Československa, České republiky i období komunismu.

Kapitalismus a budování světové vlády totiž vyžadují bezpodmínečně nutnost odnaučit lidi myslet. Bojujme proti tomu. V rámci toho je možná u nás na spadnutí zákon, podle něhož „pochybování o zločinech komunismu“ se stane trestným činem. Ale o to mně nejde. To přece nemůže vyloučit možnost veřejné diskuse o rozsahu takových zločinů, o jejich průkaznosti a hlavně srovnání skutečných zločinů komunismu na straně jedné a kapitalismu na straně druhé. Věcný rozbor a srovnání toho, co tu bylo dříve a je dnes, je přece předpoklad racionálního myšlení. Je nejvyšší čas zabývat se i tím, co mohlo a mělo být z minulého režimu převzato a zachováno. Nejen tím o co komunisté lidi připravili, ale také co jim přinesli dobrého, hlavně ve srovnání se současným kapitalismem. Zkrátka ujasnit si, co jim komunismus nedal a co jim kapitalismus vzal. V tom všem vidím i jádro problému probíhajících diskusí o naší budoucnosti.

30. května 2011

1. Všechno je jinak (propagandistická lavina a demonizace komunismu)

V listopadu 1989 čas oponou trhnul a stejně tak jako v jiných zemích sovětského bloku došlo i v Československu k politickému převratu a vcelku bezkonfliktnímu předání moci už dávno apatickým komunistickým režimem restaurovanému kapitalismu. Jak jsem v úvodním slově uvedl, používám v této práci pojem „komunismus“ jen jako vžitý pracovní název, i když je mně jasné, že u nás nikdy doopravdy nebyl (respektuji prostě fakt, že vládnoucí silou byla Komunistická strana Československa - KSČ). Nepoužívala ho ani Ústava či zákony, většinou se tehdy mluvilo o socialismu nebo reálném socialismu. Konečně ani kapitalismus - v současné fázi spíše globální imperialismus - se ke svému dávno profláknutému názvu také moc nehlásí, spíše se snaží skromně vystupovat jako obyčejná ale nenahraditelná tržní nebo globální ekonomika. Nebo dokonce jen jako konzumní společnost. Nepokládám přesné obsahové vymezení těchto pojmů zde za důležité, neboť nehodlám psát nějakou vědeckou práci. Nezkoumám tu ani domácí a vnější síly, které za tímto společenským převratem stály. Mojí ambicí jsou jen rámcové úvahy o tom, co to skutečně přineslo lidem. Přesněji řečeno většinu lidí dnešní České republiky, jejím občanům a daňovým poplatníkům (mimochodem, pokud budu v dalších částech mluvit o chybách, zanedbání či nedostatecích, mám tu na mysli odpovědnost KSČ, jejich funkcionářů a pomahačů - včetně těch z řad lidovců či národních socialistů - pokud budu mluvit o budování či úspěších, mám naopak na mysli výsledky dosažené našimi pracujícími, našim lidem). Pokud budu zkratkově mluvit o „našich“ časech, myslím tím rovněž toto období, ve kterém jsem prošel většinu svého aktivního pracovního života.

Jak všichni víme, zhruba do tří let došlo k zániku ČSSR (Československé socialistické republiky) a ustavení samostatné České republiky (ČR). Komunismus byl velice rychle zákonem o protiprávnosti režimu prohlášen za zločinný, komunisté byli tak proměněni na zločince. Komunisté byli zahrnutí do společenského ghetta. Někteří současní demokraté otevřeně požadují je vyhladit, jiní by je milostivě strpěli až do vyhynutí. Někteří dokonce by jim dali slovo, ale jen pokud se budou kát a odprošovat. Chraň pámbu, aby se tak pokoušeli obhajovat, neřku-li poukazovat na to, co dobrého oni pro lidi vykonali. To už chytá amok i ty, kteří se pokládají za politicky tolerantní.

Nebylo ani vůbec nutné prokázat to odhalením a odsouzením nějakých konkrétních „zločinných“ zákonů nebo zločinců. Relevantní důkazy nalezeny nebyly, i když byl za tím účelem zřízen a více než deset let působil speciální „vyšetřovací“ úřad, v němž jistě působili ti nejkvalifikovanější protikomunističtí bojovníci. Bez ohledu na to byla vůči nim uplatněna zákonná represe, když především bývalí komunističtí funkcionáři, příslušníci Státní bezpečnosti a Lidových milicí byli podrobeni lustračnímu zákonu, na jehož základě jsou už po dvacet let vyloučeni z „řádné“ společnosti a podrobeni všeobecné občanské diskriminaci. Skoro jako kdysi Židé v nacistickém Německu, byť (zatím?) v mírnější podobě. Zatím bez fyzické likvidace. Především jsou postiženi tím, že nesmí být zaměstnáváni ve státních službách.

To je ovšem jen vrcholek ledovce. Na komunismus a komunisty se hází bláto dennodenně na všech domácích propagandistických frontách. Jednoduše řečeno zničili všechno a mohou za všechno. Od doby pádu jejich vlády se od rána do večera ještě pořád na naše občany i do zahraničí (a ze zahraničí) valí za všech mediálních kanálů dobře organizovaný proud propagandistické laviny informací(?), urážek i nadávek na bolšáky, bolševiky a bolševismus, rudochy či komouše, na jejich totalitu. V rámci toho se každý snaží si kopnout, každý kdo dnes něco znamená nebo chce znamenat. A také do našeho českého národa, od kterého se ti „nejuvědomělejší“ také chtějí co možná distancovat (jsme prý Kelti, kdepak nějací Slované). Samozřejmě pokud možno tak, aby to ti ostatní slyšeli. Platí to nejen pro politiky, ale hlavně pro novináře, jakož i řadu umělců a všelijakých jiných celebrit. Za všechno špatné podle současného pojetí naší moderní historie mohou títo komunističtí zločinci, teprve po jejich pádu se tu narodil nový svobodný a spravedlivý svět.

Vznikala taková osvětlená hnutí, jako třeba „S komunisty se nemluví“, „Zakažte komunisty“ a dokonce snad i „Zabij si svého komunistu“. Pro „slušné“ lidi zkrátka být in znamená projevit vůči nim náležitý odstup a tvrdý odpor. Není divu, vždyť jejich doba byla jen dobou politických vražd a statisíců křivd, ČSSR byla zemí nesvobody, koncentráků, pracovních táborů a kriminálů, v nichž trpěli jen nevinní. Režim sebral všem poctivě nabyté majetky. Život byl řízen jen zákazy a příkazy. Nebyly banány, nemohlo se jezdit kam se chtělo, nemohlo se nic pravdivého říkat a nic požadovat, aby člověk nebyl zavřený. Žili jsme v nudě a šedi za drátěným plotem železné opony a na hranicích se hromadně stříleli lidé pokoušející se z komunistického pekla utéct. V nejmírnější podobě z komunistů dělají blbce. To všechno se v různých variacích nejen pořád omílá v tisku, v rozhlase a televizi, v prvé řadě ve veřejnoprávní (anti)České televizi a Českém rozhlase. Na toto dané téma se také točí podnětné a „pozoruhodné“ filmy a televizní seriály, vyrábí historické dokumenty a organizují „nestranné“ diskuse a vystoupení, píše se patřičnou antikomunistickou ideologií nabitá literatura a divadelní hry, komunisté jsou středobodem mnoha zábavných programů a vystoupení, vtípů a šaškování. Platí, že po Velké listopadové sametové revoluci snad nevzniklo jedině více méně umělecké nebo dokumentární dílo, ve kterém by se povinně

aspoň jednou na ně neplivlo. Nebo na „špatný“ český národ jako takový. Atd.atd. Vlastně právě to je vstupenkou mezi dnešní celebrity.

Samozřejmě vznikly a užívají se i další době vyhovující nálepky. Takže nová panská třída vzniklá z bohatých postprivatizačních zbohatlíků je prezentována jako elita, či úspěšní a lepší lidé. Naproti tomu ostatní, tedy běžní příslušníci středních tříd sklouzávají v čím dál větší míře mezi tzv. socky, plebs, u některých zvlášť aktivních propagandistů jsou dokonce hodnoceni jako obyčejní hloupi burani nebo křupani.

Této masové a už takřka mytologické propagandě se nelze vyhnout, nelze jí uniknout. Zdá se, že je neprůstřelná (určitou naději v tomto směru skýtá snad jen internet). Zdaleka nejde jen o media a umění(?), mezitím se už stala základem společenské výuky a výchovy ve školách, samozřejmě především na vysokých školách, „vědeckého“ pojetí historie, filosofie, sociologie i ekonomie. Dokonce se jí indoktrinují už děti v mateřských školách. Tomu samozřejmě také odpovídají veřejné diskuse, dokumenty všeho druhu, přednášky i výstavy. Zkrátka nic nesmělo a nesmí být opomenuto. A neozývají se žádné hlasy snažící se o korekci či vyvracení nesprávných informací nebo dokonce přímých lží. Ne že by takové hlasy nebyly, i dnes totiž existují jinak uvažující pamětníci a dokonce protikapitalističtí disidenti, ale opONENTURA zkrátka není přípustná. Lidé se o ní nemají vůbec dozvědět, na jiné názory je uvaleno embargo a spiknutí mlčením. Jako kdyby u soudů vystupovali jen žalobci, bez potřeby slyšení a tím méně obhajoby protistrany. Ve svém životě jsem zažil ještě nacistickou propagandu za nacistické okupace. Připadá mně, že současná je ještě intenzivnější, protože i ta Goebbelsova byla narušována londýnským a moskevským rozhlasem, zatímco dnes BBC, Hlas Ameriky, Deutsche Welle a další důstojně mlčí nebo si také přisazují. Konečně i dnes tu v praxi máme především německý byt' česky pro náš plebs psaný tisk, v němž nás ku svému protektorátnímu obratu vychovávají současní Moravcové nebo Vajtauerové. Mimochodem je nesporné, že tito soudobí antibolševičtí propagandisté jsou s propagandou Hitlera a nacistů na jedné lodi, často mají i stejný slovník.

Samozřejmě tím vůbec nepopírám, že v komunistických dobách jsme u nás také neměli jednostrannou propagandu, ale ta byla pod soustavnou palbou dostupných zmíněných západních medií a zvlášť na nás zaměřené nepřátelskými tajnými službami řízené Svobodné Evropy. Dokonce jak známo ani nejvýznamnější západní státníci neváhali třeba ostentativně posnídat s našimi tehdejšími protirežimními disidenty a před celým světem je tak vyzvednout, popularizovat a podpořit. O tom se těm dnešním nemůže ani snít. A stejně nebyla zdaleka tak intenzivní jako dnes. Nadávat na imperialisty režim přestalo v podstatě bavit už po deseti letech, protože i ti pitomí komunisté přišli na to, že to je nejen nesmyslné ale dokonce antiproduktivní.

To dnes je antikomunismus jiná káva. Je mnohem vytrvalejší a důslednější. Stal se mezitím rozhodující oficiální ideologií vlády kapitalistů a jejich pomahačů. Vlastně mezitím nabyl až hysterický charakter. Dosáhl stupně, kdy už jde vysloveně o antikomunistické běsnění, které se ještě po dvaceti letech nejen šíří, ale se snaží ještě sílit. Už to snad ani není propaganda ale křeč. Tomu odpovídá třeba i nedávno ustavený a v plném rozkvětu působící Ústav pro studium totalitních režimů neboli ÚSTRk, jehož účelem není nic menšího než prokázat, že komunismus byl a je stejně nebezpečný a genocidní jakým bylo nacistické Německo s jeho Hitlerem. Udělat nejen z komunistů, ale z celého českého národa, zaostalce a zločince. Je zřejmé, že nějaká totalita z doby protektorátu Boehmen und Maehren ho ve skutečnosti vůbec nezajímá, že jde jen o krycí název umožňující při nejmenším hodit oba systémy na jednu hromadu. Dochází se tak u některých zvlášť horlivých autorů k vědeckým „závěrům“ až myšlenkovým perlám a v podstatě jednoduše vyvratitelným nesmyslům, podle nichž fašismus a komunismus jsou v podstatě totožné. Třebaže Stalin byl stejný lotr jako Hitler, Německo a SSSR začaly druhou světovou válku společně (podle toho jejich vzájemný boj po přepadení SSSR Německem byl vlastně jen něco jako specifická „občanská válka“), světový komunismus ve 20. století si vyžádal 100 milionů obětí, přičemž se jaksí zapomíná třeba na to, že 1. i 2. světovou válku vyvolali kapitalistické státy. Československo SSSR neosvobodil, ale jen obsadil a okupoval (konečně hlavní zásluha za jeho osvobození se stejně přičítá USA). Hrdinný boj, pronásledování a oběti komunistů ve druhé světové válce ať už v domácím odboji tak i v čs. zahraničních jednotkách bojujících na straně spojenců jsou zamlčovány, znehodnocovány a vůbec mazány z historické paměti. Jako by neexistovaly.

Předělávání našich českých, a to nejen komunistických dějin, je dnes hlavní metodou našich současných „badatelů“. K tomu je využitelný každý nesmysl, protože jak už říkal nebožtík Goebbels, stokrát opakovaná lež se stává pravdou. Proto druhým, a to snad stejně významným cílem, je postupné převzetí jejího pojetí podle sudetoněmeckého Landsmanŝaftu, podle něhož zločinný byl a je celý český národ v čele s prezidentem Edvardem Benešem (konečně už Hitler ho pasoval jako svého úhlavního nepřítele), který nejenže nebyl obětí německé agrese a okupace, ale naopak pachatelem genocidy, protože po válce „vyhnal“ nevinné sudetské Němce a vzal jim majetek. Mezitím už na základě a k podpoře tohoto „objektivního“ nově objevovaného výkladu v České republice vznikla a působí široká a velice vlivná klaka novodobých politických novinářských, uměleckých i „vědeckých“ kolaborantů.

Konečně třetím důležitým úkolem je nadiktování jedině správného poměru a našeho chování vůči jiným státům a národům. Takže musíme oceňovat a mít rádi hlavně naše spojence v NATO, samozřejmě především vedoucí USA, ale také Izrael či Německo. Naproti tomu nic dobrého nemůžeme očekávat od totalit či řízených

demokracií třeba v Rusku (jako by třeba v samotných USA nebo Francii neexistoval ústavně podobný prezidentský systém), Číně, Iránu, Venezuele, Srbsku a vůbec všude tam, kde se podobné pochybné nebo dokonce darebácké státy dosud zcela nehodlají podrobit vedoucí úloze současné rozhodující globální velmocí, tedy Spojeným státem. Před těmi se musíme mít trvale na pozoru a snažit se je předělovat podle našeho vzoru. Takové je dovoleno beztrápně veřejně urážet třeba i na půdě našeho Národního divadla.

Dnešní propaganda kope kolem sebe hlava nehlava, jak například ukázal nedávný i v zahraničí medializovaný případ světoznámého spisovatele ale přitom „udavače“ (?) Milana Kundery. Metodou je směs pravd, polopravd a lží. Nevýhodné pravdy se naopak zamlží nebo přímo zamlčí. Pracuje se na základě dvojího metru, přičemž komunisté vždy byli a jsou ti špatní a dělali jen zlé věci, zatímco „my“ a ti co s námi souhlasí nebo dokonce nám zadávají, co si máme myslet, jsou ti „správní a dobří hoši“. Odsouzením zločinem bylo tehdy podle takových propagandistických přístupů všechno, zdá se třeba i takové formality a určité i zřejmé hlouposti, jako že se lidé vzájemně povinně(?) oslovovali „soudruzi“ že komunistickým oficiálním pozdravem bylo „čest práci“ a ve znaku měli „srp a kladivo“, že se zpívala Píseň práce a Internacionála. Ještě víc ale českého člověka dnes irituje zaváděné oslovování archaických „knížepánů“. To všechno je základem snah o masovou převýchovu lidí a národa v novém, a to pravém duchu, aby je ani nenapadlo myslet si něco jiného a nedejbože dokonce třeba usilovat o obnovu tehdy běžně existujících sociálních vymožeností. Vlastně je není možné ani vůbec připomínat.

Je otázka jestli je to ještě pořád účinné, jestli to na lidi zabírá. Spíše se zdá, že jde o zoufalé hledání někoho, na které je nutno hodit všechna zla a svinstva, která se našim lidem nelíbí v kapitalistické současnosti. Nepřímo to pak svědčí o tom, že pro kapitalisty a imperialisty zvláště byl a i po svém evropském pádu zůstal komunismus nejen fackovacím panákem, ale také snad ještě i významným a nebezpečným protivníkem. Kdyby tomu tak nebylo, tak by se s ním přece nemuseli zabývat. Je pro ně samé něco tak užitečného, čím je pro katolickou církev využitelným strašákem peklo se svým pekelným ohněm. Zdá se ale, že obyčejní lidé - občané si čím dál víc uvědomují, že pro ně restaurovaný kapitalismus není to pravé ořechové, a přestávají tuto intenzivní a všestrannou antikomunistickou propagandu vnímat. Aspoň o tom svědčí výsledky průzkumů veřejného mínění, podle nichž už před lety podíl těch, kteří pokládají bývalý komunistický režim pro jejich život za lepší, přesáhl polovinu a stále roste (pokud vím tak na Slovensku, bývalé integrální součásti ČSSR, už tento podíl přesáhl 2/3). Z nepřiměřené polistopadové euforie se znovu zrodila a narůstá všeobecná politická apatie, která pomohla před lety rozložit komunismus. Současní nositelé práv a svobod to pokládají zřejmě za nehoráznost a pomýlenost, snaží se o těchto výsledcích raději moc nemluvit, nepolemizovat s nimi a spíše je jakoby zametat pod koberec.

Takže je takový černobílý obraz čtyřicetiletého panství komunismu v naší zemi, podle něhož stály proti sobě fronta zločinných komunistů a jejich fízlů na straně jedné a fronta pronásledovaných hrdinů požadujících lidská práva a svobody na straně druhé, ještě pořád věrohodný? Samozřejmě, že to člověka - pamětníka nutí se k tomu vyjádřit. Osobně nehodlám kydat další špínu na tento bývalý režim ne proto, že by byl zcela nevinný a mimo kritiku. To zdaleka nikoliv, ale těch černých hodnocení a většinou velmi přehnaných a nepravdivých pomluv a nadávek, jak se dále pokusím ukázat, je už u nás a kolem nás tolik, že nemá smysl k tomu něco dalšího připomínat či dokonce přidávat (už snad ani není co). Je ale třeba hledat míru pravdy a nepravdy. Vidět nejen čeho zlého se komunisté dopustili, ale také čím naši zemi, našemu Československu, našemu národu a našemu lidu prospěli. Nejen proto, aby pozorovatel formálně usiloval o vyrovnaní vah viny a přínosu pro většinu občanů „odpovědných“ komunistů, ale aby pokud možnost skromně přispěl i k budoucímu upřesnění a zrealnění naší moderní historie. I když stanoviska nebudou vždy zcela vyvážená, budou ale vyvažováním toho, co se naší veřejnosti předkládá k věření, protože na uvedení protiargumentů má právo každý obžalovaný, tím spíše v režimu, který proklamoval, že „není jako oni (komunisté)“. Je proto správné uvádět i to, o čem se u nás buď nemluví vůbec nebo jen zcela okrajově, ale co bude svědčit ve prospěch „totality“. Je to nutné také proto, že hledání nového progresivního společenského řádu přece neskončilo. Kapitalismus (imperialismus) nejen u nás, ale především ve světě, není určité posledním slovem dějin, přičemž v dalším vývoji bude určité potřebné znát a objektivně hodnotit i naši zkušenost (samozřejmě i dalších států bývalého sovětského bloku).

Jedinou racionální metodou může být srovnávání. Co špatně nebo dobře dělali a udělali „komunisté“ a co jiní, včetně těch, co přišli po nich. Srovnávat období komunismu a jeho dopadu na všechny hlavní stránky lidských životů a hledání jejich vyšší kvality s tím, co tu bylo před ním (tedy především v období první republiky), i to co současně s nimi dělali (páchali) oni - druzí, kteří jsou nám zpravidla dávání za vzor - tedy zejména západní Evropa či USA. Hlavně pak s výsledky současného kapitalistického režimu, který má za sebou přes dvacet let a tedy reprezentuje zhruba polovinu dobu vlády onoho proklínaného komunismu. Rovněž už dávno ztratil své proklamované nevinosti. Je proto možné i nutné ho bez pardonu pokládat také za dospělého a tedy lidu - občanům zodpovědného. Toto srovnávání a hodnocení se musí opírat o dostatečně věrohodná fakta. Ne (nebo nejen) o vzpomínky nejrůznějších pamětníků tzv. postižených tak či onak komunismem, ale pokud možno o souhrnné údaje hromadných společenských jevů z oblasti ekonomie, demografie, ekologie, kriminalistiky a dalších. Jen takové jsou skutečně objektivně vypovídající. Vzpomínky (často dokonce pouhé drby) a stanoviska jednotlivců nebo jednotlivé případy vytržené z historických souvislostí, které dnes zcela zaplňují veřejný prostor, jsou totiž dnes využívány jako rozhodující důkazy proti komunismu.